

Σοβαρά-σοβαροφανή και αστεία

Αναζητώντας το Αστέρι...

της Ευγενίας Γ. Κουτσουλιέρη*

Παραμονή Χριστουγέννων. Το βουητό της πόλης σκαρφάλωνε ως τα ψηλότερα κλαδιά της ακακίας, όπου ξαπόστεινε κοιτάζοντας αγόρταγα ολόγυρά του, ένα μικρό σπουργίτι.

Η πόλη του φαινόταν σήμερα απέραντη και τόση χάρα, τόσες φωνές, τόσα τραγούδια το έκαναν να απορεί.

Τι νάναι τούτο το πανηγύρι σκεφτόταν και όλο χαμήλωνε το κεφάλι να δει καλύτερα. Η περιέργειά του το έκανε να ξεθαρρέψει και κατέβηκε μερικά κλαδιά πιο κάτω.

Τα φώτα της πόλης φώτιζαν τα γελαστά μάτια των παιδιών και τα έκαναν να λάμπουν πιο πολύ, και οι μεγάλοι είχαν μια ικανοποίηση στο βλέμμα τους και είχαν πετύχει κάτι πολύ σπουδαίο.

Πακέττα και πολύχρωμοι φιάγκοι έκαναν την εμφάνισή τους σε κάθε αγκαλιά και οι κορφές των ελάτων μάζευαν τις νυφάδες του χιονιού στο ατέλειωτο πήγαινε-έλα τους.

— Κανείς δεν θα με προσέξει σήμερα, σκέφτηκε το μικρό σπουργίτι και ξεθάρρεψε ακόμα πιο πολύ. Τέντωσε τα μικρά φτερά του και έφτασε ως την πιο κοντινή βιτρίνα. Τα φώτα το θάμπωσαν. Πίσω από το τζάμι, ένας μικρός κόσμος θαυμάτων που τα παιδιά προσπαθούσαν ν' αγγίξουν σπρώχνοντας με τις μυτούλες τους το κρύσταλλο. Χιονάτες και πινόκιοι, τραινάκια, αυτοκίνητα, κούκλες και Σταχτοπούτες. Ένας μικρός κόσμος, φτιαγμένος από όνειρο και αγάπη.

Οι φωνές τόσο κοντά του το ζάλισαν και τα βιαστικά πόδια, υπήρχε κίνδυνος να το σαλαπατήσουν πάνω στη φούρια και τη βιασύνη τους.

Τέντωσε ξανά τα φτερά του και ρίχθηκε στον καθαρό αέρα πάνω από την πόλη, πάνω από τους ανθρώπους της.

Το έπιασε μια επιθυμία να φύγει, να απομακρυνθεί απ' όλα αυτά. Μπήκε στη σκιά των κτιρίων και μερικά τετραγώνια πιο κάτω ο θόρυβος σταμάτησε και η νύχτα πήρε την παλιά της

ηρεμία. Μόνο οι νυφάδες του χιονιού έσπρωχναν τον αγέρα και έπεφταν στα κουμισμένα κτίρια να τα σκεπάσουν.

Τα φτερά του μικρού σπουργιτιού άρχισαν να βαραίνουν. Χαμήλωσε και ήρθε να κουρνιάσει στο ολόφωτο παράθυρο ενός σπιτιού. Πίσω από τη δαυτελένια κουρτίνα διέκρινε ένα πλούσιο τραπέζι στολισμένο με κρύσταλλα και πορσελάνες και ανθρώπους με χαρούμενα πρόσωπα γύρω από ένα κατάφωτο στολισμένο έλατο.

Χτύπησε με το ράμφος το τζάμι. Μέσα σε τόση χαρά, ίσως υπήρχαν λίγα ψίχουλα και γι' αυτό. Η τάλαιπωρία και το κρύο, του είχαν φέρει πείνα και αυτό το πλούσιο τραπέζι ήταν ότι έπρεπε για να χορτάσει και κείνο. Χτύπησε ξανά. Οι άνθρωποι όμως, απορροφημένοι από τα δικά τους, δεν μπορούσαν να ακούσουν, δεν μπορούσαν να ασχοληθούν με ένα μικρό σπουργίτι που έτρεμε από κρύο και πείνα έξω από το παράθυρό τους. Είχαν άλλα πράγματα να κάνουν, πιο σημαντικά, παλεύοντας για χαρά και ικανοποίηση.

Είδε και αποείδε ότι τίποτα δεν γίνεται, τέντωσε ξανά τις φτερούγες του και πέταξε μερικά μέτρα πιο κάτω, μπαίνοντας στο φως που άπλωνε στη νύχτα μια ολόφωτη τζαμαρία. Οι ίδιες φωνές, τα ίδια χαμόγελα, οι ίδιες μουσικές. Μερικοί χόρευαν και άλλοι με ποτήρια γεμάτα, σιγομιλούσαν στις γωνίες. Το τραπέζι φάνταζε στη μέση σαν άρχοντας με το κάτωσπρο τραπεζομάνηλο και τις μεγάλες πλατέλες του γεμάτες λιχουδιές.

Πάλι κανείς δεν το άκουσε, πάλι κανείς δεν το πρόσεξε. Το χιόνι έπεφτε πιο πυκνό και το κρύο έφτανε ως τη μικρούλα του καρδιά. Πεινούσε. Έπρεπε κάτι να βρει να φάει, έπρεπε κάποια γωνιά να βρει να ζεσταθεί. Έφυγε κι από κεί. Στάθηκε σ' όλα τα παράθυρα, που σαν παράδεισους ανοίγονταν μπροστά του, μα διαπίστωσε για πολλοστή φορά, πως ο παράδεισος αυτός δεν ήταν για την απέραντη σκοτεινή νύχτα και τους διαβάτες της, παρά μόνο γι' αυτούς που πίσω από το

τζάμι, χόρευαν, τραγουδούσαν, αντήλασαν δώρα και χαμογελούσαν, τσιμπολογώντας από τα γεμάτα πιάτα και αδειάζοντας μπουκάλια με πανάκριβα ποτά.

Απελπίστηκε. Σήμερα, στην τόση χαρά των ανθρώπων, αυτό ένα μικρό πλασματάκι που τόφτειαζε ο ίδιος Θεός, θα κοιμόταν ξεχασμένο και νηστικό.

Πέταξε λίγο ακόμα. Στη στροφή του δρόμου τα φώτα λιγότεψαν. Ανοικώκλεισε κανά δυο φορές τα μάτια του για να συνηθίσει στο σκοτάδι και βύθισε τα πόδια του στο καπάλευκο στρώμα που είχε κάνει το χιόνι στο σθηβαίο μιας ταράτσας.

Έστρεψε το κεφάλι δεξιά και αριστερά. Στ' αυτιά του έφτανε μια απαλή γλυκειά μουσική, που το τίλιξε ολόκληρο θαρρείς, μ' ένα μανδύα ζεστασιάς. Λίγα μέτρα πιο κει, ένα μικρό παράθυρο μάταια προσπαθούσε με το λιγοστό του φως, να γλυκάνει τη νύχτα. Πλησίασε με πηδήματα το δωματιάκι που ήταν στην άκρη της ταράτσας και προσπάθησε πίσω από τη θαμπάδα του τζαμιού να ξεχωρίσει τις φιγούρες.

Τίποτα δεν του θύμιζε τη γιορτή της αποψινής βραδιάς. Στην άκρη, ένα κρεβάτι και μια γυναίκα ξαπλωμένη, τυλιγμένη ως το πηγούνι στις τριμμένες κουβέρτες της, στη μέση ένα τραπέζι με μοναδικά στολίδια, ένα καρβέλι ψωμί, λίγες εληές και ένα κανάτι με νερό. Και παραδίπλα, σ' ένα σκαμνί, ένα αγόρι, ένα αγόρι που είχε την ίδια ηλικία με πολλά από τα παιδιά που είχε δει απόψε, να χοροπηδούν γύρω από τα στολισμένα δέντρα και ν' ανοίγουν με κραυγές χαράς τα δώρα τους.

Όστε αυτή η μουσική δεν είναι όνειρο, σκέφτηκε. Το μικρό αγόρι έπαιξε με τη φυσαρμόνικα, κάτι λυπητερό, αταίριαχτο με τη σημερινή γιορτή.

Χτύπησε με το ράμφος το τζάμι.

Η μουσική σταμάτησε και το καθαίο βλέμμα του αγοριού προσπάθησε να δει έξω. Ξαναχτύπησε. Και τότε έγινε το θαύμα. Το μικρό αγόρι παράτησε τη φυσαρμόνικα και ήρθε στο πα-

(*) Η Ε. Κουτσουλιέρη είναι από τους υπεύθυνους της έκδοσης του ΠΥΡΦΟΡΟΥ.

ράθυρο. Καθάρισε με την παλάμη το τζάμι και ακούμπησε το πρόσωπό του πλαισιώνοντας τα μάτια με τις χούφτες, για να τον βοηθήσουν να διακρίνει τον επισκέπτη.

Τι χαρά που πήρε το αγόρι όταν είδε το μικρό σπουργίτι απέναντί του να τον κοιτάζει ίσια στα μάτια. Άνοιξε βιαστικά και άπλωσε τα δάχτυλά του, να το βοηθήσει να μπει μέσα. Και το μικρό σπουργίτι, γατζώθηκε με τα ποδαράκια του πάνω τους και στη στιγμή βρέθηκε στο τραπέζι, περιτριγυρισμένο από χιλιάδες ψίχουλα, που αν έσκυβε λίγο το κεφάλι, θα μπορούσε να χορτάσει την πείνα του στη στιγμή.

— Ε φιλαράκο, είσαι καλύτερα τώρα;

Πήρε πάλι τη φουσαρόνικα και άρχισε να παίζει. Το μικρό σπουργίτι εξακολουθούσε να μένει ακίνητο στη θέση του. Κάτι του θύμιζε αυτή η μουσική... Μα βέβαια... Αυτή η ίδια μουσική τον συνόδευε στα πετάγματά του από παράθυρο σε παράθυρο, από μπαλκόνι σε μπαλκόνι. Αυτή η ίδια μουσική έβγαινε από κάθε σπίτι. Μόνο που τώρα δεν την άκουγε από ένα μαγνητόφωνο ή από κάποιο στέρεο. Τώρα ένα παιδί την είχε κάνει προσευχή για να γλυκάνει την ερημιά του και την παγωνιά της σκοτεινής νύχτας. Τώρα η μουσική αυτή, πλανιόταν πάνω από λίγα ψίχουλα, μα είχε τόση αγάπη, όση χρειαζόταν η νύχτα αυτή για να γίνει πραγματική γιορτή.

— Ε φίλε, αφαιρέθηκες ή σε μάγεψε η μουσική μου; Έλα να φας γιατί θα-ρώ πως πεινάς, ή κάνω λάθος;

Χαμογέλασε όπως ένα παιδί μόνο μπορεί να χαμογελάσει. Ύστερα έτριψε μια φέτα ψωμί στη χούφτα του και του το πρόσφερε.

— Καλά Χριστούγεννα φίλε.

Έξω το χιόνι εξακολουθούσε να πέφτει, μα τ' αστέρι των Χριστουγέννων είχε βρει μια φωλιά να ξαποστάσει. Μακρυνά από ξέφρενες χαρές και πολυδάπανα φανταχτερά πανηγύρια. Σε μια φτωχή κάμαρη, που έκρυβε τόση αγάπη, όση χρειαζόταν η αποψινή νύχτα, για να ζεστάνει όλο τον κόσμο...

